

Anders Fogh Rasmussen (V):

Vi er vel ved at være fremme ved det tidspunkt, hvor vi kan begynde at gøre en slags status over dagens debat, men inden da vil jeg godt komme med en enkelt bemærkning til økonomiministeren, som forsøgte at belære mig om begrebet tilsynsvirksomhed. Og det centrale i økonomiministerens udsagn var, at tilsynsvirksomhed ikke er at rette forespørgsel om halvårsresultater.

Det forekommer mig, at økonomiministeren forsøger at lægge et røgslør ud. I hvert fald er der jo ingen tvivl, når man læser beretningen fra undersøgelseskommissionen, og jeg henviser bl.a. til side 1012, hvor departementschef Anders Eldrup er refereret for at have sagt:

»Ønsket om at undgå det nævnte »kassaeftersyn« havde baggrund i Finansministeriets ønske om at undgå et krav om øjeblikkelig likviditetstilførsel.«

Der er altså ingen tvivl om, at det er det, der er tænkt på med begrebet kassaeftersyn.

Så siger han videre:

»Der var ingen mistanke om solvensproblemer.«

Men det afviser undersøgelseskommissionen i øvrigt, i hvert fald delvis, et andet sted, nemlig på side 964, hvor kommissionen klart siger:

»Likviditetskrisen var derfor efter kommissionens opfattelse et faresignal, som specielt under hensyn til den generelle økonomiske udvikling på Færøerne også måtte give anledning til solvensmæssige overvejelser.«

Der er altså ingen som helst tvivl om, hvad det her drejer sig om: Hvad enten man kalder det det ene eller det andet eller det tredje, var regeringen ude på at holde situationen flydende – som det fremhæves flere steder – og som middel til dét blev Finanstilsynet bedt om ikke at foretage et for hurtigt kritisk eftersyn af, hvad der egentlig foregik i de færøske banker.

Det eneste spørgsmål er: Kan det virkelig passe, at det var af hensyn til den hjemlige EU-folkeafstemning, eller var der et helt andet motiv?

Det tror jeg er det eneste, der på nuværende tidspunkt står uklart i den sag.

Må jeg så sige til finansministeren: Der var jo ikke et øje tørt, da vi havde hørt finansministerens klynk heroppefra, for finansministeren sagde: Vil oppositionen virkelig drive deres stræben efter magten så langt?

Af alle i denne sal skulle vi høre dét fra finansministeren!

Jeg synes ikke, nogen anden kommentar er nødvendig end at lade billedet stå et øjeblik. (*Munterhed*).

Nu er vi altså fremme ved at kunne gøre en slags status, og det, jeg kan konstatere efter dagens debat, er, at vi har oplevet en debat, hvor ikke mindst Socialdemokratiet med ministrene i spidsen har forsøgt at tale uden om, hvad denne sag drejer sig om, ved at bringe alle mulige sidetemaer på banen.

Men det centrale er og bliver aktiebyttet i marts 1993, og det er ansvaret for handlingerne omkring dét, regeringen prøver at løbe fra.

Nu ved jeg godt, at der er mange, der har travlt med at fremstille den tone, som vi benytter i Venstre, som særlig skarp og særlig konfrontationssøgende, og derfor vil jeg gerne her referere en lederartikel, som dagbladet Information skrev dagen efter offentliggørelsen af beretningen fra undersøgelseskommissionen.

Her skriver dagbladet Information i sin lederartikel:

»Men værst er det, at regeringen ikke – hverken nu eller dengang – vil påtage sig ansvaret for ledelse og rollefordeling. Regeringen viste – anført af Lykketoft – sine evner inden for armvridning og dårlig informering af færing. Nyrup & Co. har ikke ære af forløbet. Heller ikke forklaringen om, at de havde tankerne andre steder, bør berolige.

Nu er regeringen i færd med at bortdefinere det politiske ansvar – og et flertal i Folketinget er af forskellige taktiske grunde indstillet på at leve med det. Grunden er lagt til en fortsættelse af skandalen. Og til nye af slagsen.«

Det skriver dagbladet Information i sin lederartikel den 17. januar. Jeg kunne ikke have sagt det bedre.

Så vil jeg sige, at nu har vi altså en vedtagelse, der skal stemmes om om et øjeblik, og som regeringspartierne og venstrefløjen har lavet. Med det forslag lever Folketinget overhovedet ikke op til sine fundamentale forpligtelser om at holde regeringen fast på dens ansvar, som Folketinget burde, og i øvrigt er det urkomisk, at et flertal i Folketinget har sagt, at regeringen skal have skældud, men at den samme regering selv har været med til at forhandle om, hvor mange skældud den skal have. En sådan forestilling vil vi slet ikke deltage i, og derfor stemmer vi nej til det forslag til vedtagelse.